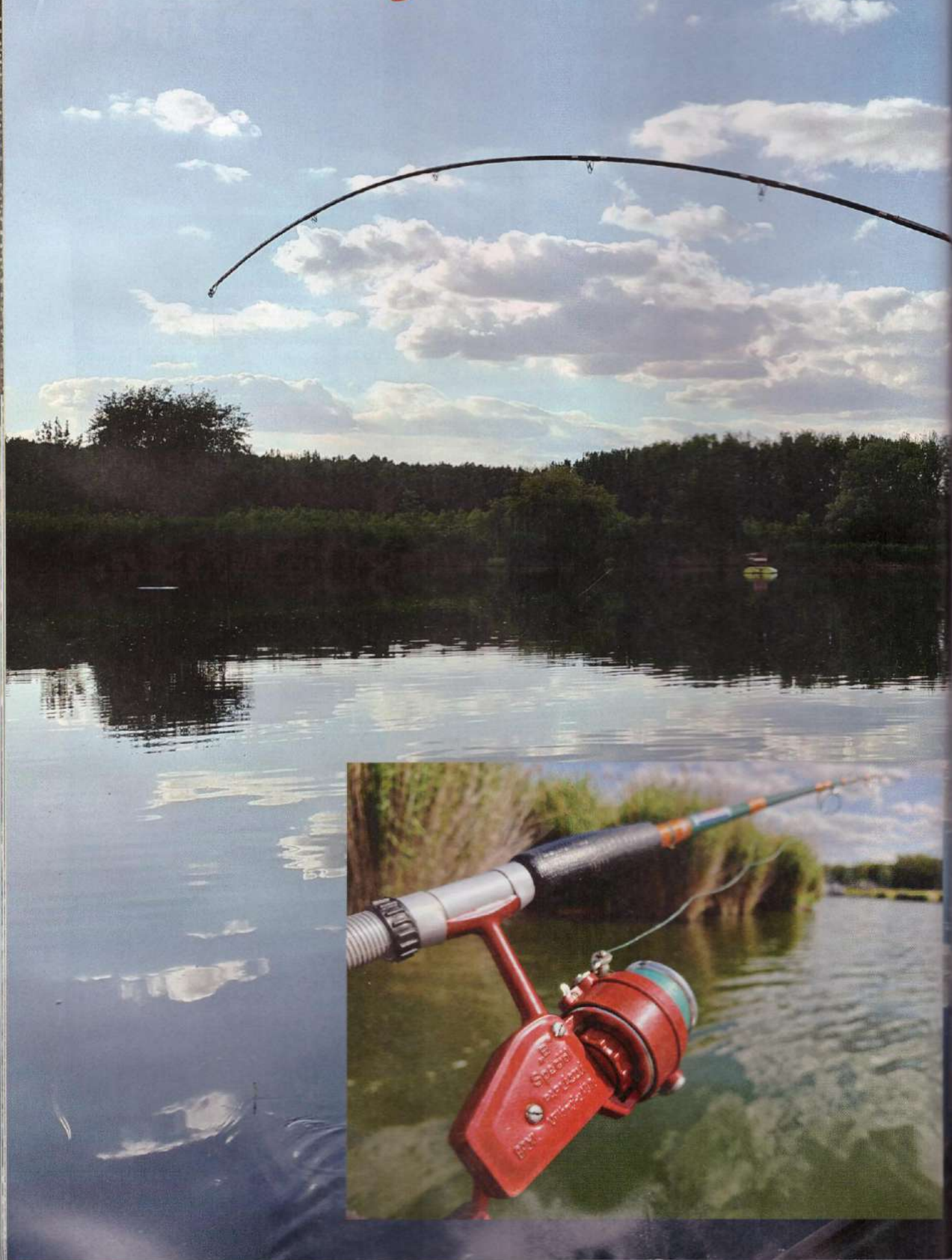
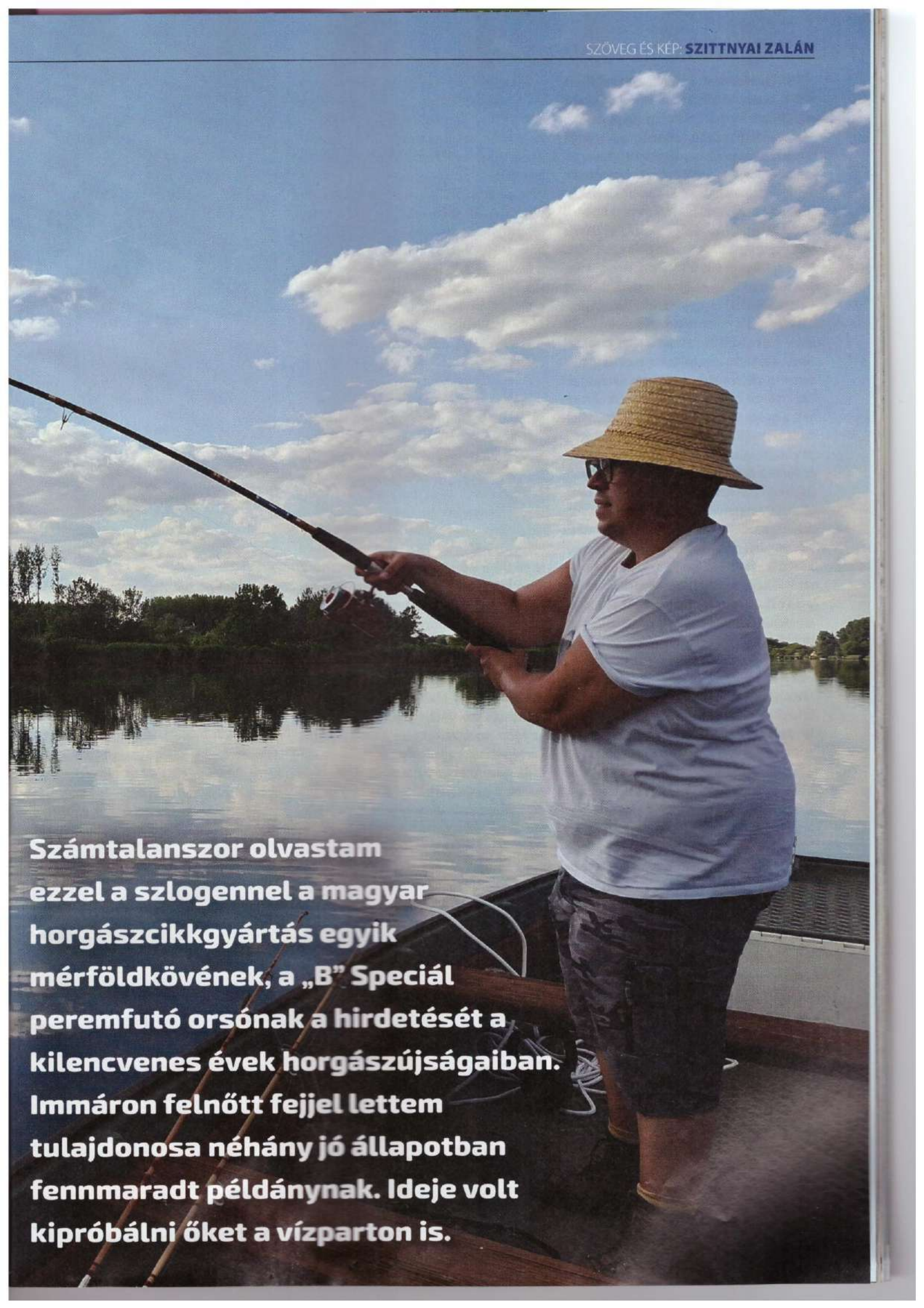

Az elnyűhetetlen

A man wearing a white t-shirt, camouflage shorts, a straw hat, and glasses is standing in a small boat on a calm lake. He is holding a fishing rod and reel, looking towards the left. The background shows a line of trees on the far shore under a blue sky with scattered white clouds. The water reflects the sky and the trees.

**Számtalanszor olvastam
ezzel a szlogennel a magyar
horgász cikkgyártás egyik
mérföldkövének, a „B” Speciál
peremfutó orsónak a hirdetését a
kilencvenes évek horgászújságaiban.
Immáron felnőtt fejjel lettem
tulajdonosa néhány jó állapotban
fennmaradt példánynak. Ideje volt
kipróbálni őket a vízparton is.**

Elraktározódott a hirdetése az emlékeim között, és közel harminc évvel később bukkant fel ismét. „Az elnyűhetetlen »B« Speciál. Álló dobú, csigameghajtás, forgó zsinórvezető, golyóscsapágyas, hátsófékes peremfutó horgászorsó. Nem sodorja a damilt. Tartalék dob korlátlanul kapható. Zsinórbefogadó képesség: 0,40-ből 120 méter, 0,30-ból 200 méter. Három év garancia. Pap László műszerész mester, Budapest, Villányi út 40/B. 1113. Telefon: 854-194.”

Elsősorban a régi magyar horgászszerszözöket kezdtem kutatni és gyűjteni, majd némi felújítás után újra a vízpartra vittem őket. Így került elém egy makulátlan állapotú piros B Speciál hirdetése, amire azonnal lecsaptam. Nagy utat tett meg, vissza a fővárosba, hiszen a Dráva mellől, a horvát határnál található Barcsról érkezett a gyűjteményembe. Csodálatos, szinte hibátlan festésű darab, nem sokat használhatták az elmúlt évtizedekben. Tisztításra, zsírozásra, olajozásra az általam csak „zsámbéki Bronsonnak” nevezett Albert Lajoshoz vittem. Miután elkészült az orsó, újjászületett állapotában visszavittem születési helyére. A korábbi években sokszor fürkésztem a Villányi úton, hogy vajon melyik lehetett Pap (vagy Papp, ugyanis a korábbi változatokon két p-vel, a későbbiekben egy p-vel írta a nevé) mester műhelye? Kezemben az orsóval már nemcsak fürkésztem, hanem célzottan felkerestem a Villányi út 40/b-t. Két modern építésű épület között árválkodott az elhagyottnak tűnt kis házikó, kerttel és udvari fészerrel. Ott készülhettek évtizedeken keresztül a „B” Speciálok. Sajnos semmi mozgást nem láttam a műhely környékén, a félig leszakadt zsalugáterek nem sok jóval kecsegtettek. Mindenesetre lefotóztam a piros orsómat a 40/b postaládája előtt, mementóként. Mára már a kis házikót is elbontották, helyére modern lakóház és iroda épült.

Az orsót egyébként Boros Szabó József találta fel és szabadalmaztatta a hatvanas években, tőle vásárolta meg a gyártási jogokat a Hevesi műszerészüzem Budapesten, az V. kerületi Lengyel Gyula utca 6. szám alatt. A megnövekedett igények miatt társultak Pap(p) László műszerész mesterrel, így Hevesi és Papp néven folytatódtott a gyártás. Az orsó utolsó, de leghosszabb időszakot átölelő korszakában már a Villányi úti műhelyben zajlott a kisipari gyártás Pap László néven.

Régóta terveztük a horgászatot ezekkel az orsókkal az ország legnagyobb „B” Speciál márkagyűjteményének tulajdonosával, Pfeifer Rikárral, a Ráckevei Dunaági Horgász Szövetség halórzési és horgászturisztikai ágazatvezetőjével. A márká megszállottja, minden fellelhető példányt felkutat, felújít, vitrinbe tesz vagy horgászik velük. Gyerekkori horgászélményei kötik ehhez az orsóhoz és HOKÉV Universal botokkal felszerelve üldözi a Ráckevei-Duna-ág halait. Csodálatos márká-

gyűjteménye a Rózsaszigeti horgásztanyán tekinthető meg.

A Ráckevei-Duna-ág legvégén, a tassi Rózsasziget nádasában terveztük a horgászatot. A sziget nagyon kedves számomra, hiszen 1966-ban ott forgatták a Fejér Tamás rendezte Tüskevár című televíziós filmsorozatot. Bár a regény története a Kis-Balatonnál játszódik, a főváros közelsége miatt a legtöbb jelenetet a sziget körül vették fel. Nem mellesleg a horgásztanyán el is tudták szállásolni a stábot. Néhány nádtetős kunyhó és házikó a forgatásra épült és azóta is várják a vándorhorgászokat. Gazdag nádi világ és nyílt vízi horgászlehetőségek kecsegtetnek a szigeten, aminek elnevezése az egykori nemesi Darányi családhoz köthető, akiknek 1945 előtt jelentős kiterjedésű rózsakertje virágzott itt.

Rekkenő nyári hőségben igyekeztem a sziget felé. Délutánra beszélünk meg a találkozót Rikárral, úgy terveztük, hogy a késő délutáni, kora esti időszakban célozzuk meg a pontyokat. Amikor átkelek a ráckevei Árpád hídon, mindig megcsodálom a város templomtornyait és a Duna-ág impozáns méreteit. Ilyenkor mindig köszönök is a víznek, remélvén, hogy viszonzni fogja lelkesedésemet. Ráckevét elhagyva egyre inkább a vidék fogad magába. Elnézéldök Szigetbecsén, hiszen a vadregényes holtág mellett visz az út. Egyszer biztosan meghorgászom nádbottal, tárolóorsóval. A Dunasoron haladva elérem Makádöt, ami már gyakorlatilag szinte falu. Legendás horgászhely az Ezüstpart, rengeteg rekordlistás halat adott az elmúlt évtizedekben a horgászoknak. A töltésen haladva nézem az elszánt, lakókocsis horgászokat, akik az egész szezonra váltanak helyet a parton. Természetesen szabad helyek is akadnak a vándorhorgászoknak. Áthaladok az Osztó-sziget mellett a „rövid nevű” Sajó Elemér Többfunkciójú Vízleeresztő Műtárgyon és elérem a Ró-

zsasziget bejáratát. A bevezető úton kémlelem a vizet, allig várom, hogy horgászni kezdjünk. Kedves ismerősök üdvözlnek, Magyar Feri és Galuska Lacival beszélgetünk egy keveset, de tényleg csak keveset, mert Rikárd már bepakol a csónakba, indulásra készen vár. Bepakolok én is, irány a nádi világ!

Nem megyünk messzire, pár perc múlva má súlyozzuk is le a csónakot. Szép kis nádöböl folyamatos, lépcsőzetes mélyüléssel. Ideális terep, Rikárd már jó néhány szép ráckevei pikelyes pontyot tartóztatott le a helyszínen. Saját erjesztésű kukoricájával szórja meg a pályát

amíg én szerelek. A legelső, piros „B” Speciálom társául egy sötét, palackzöld színű ritkaságot, egy HOKEV Neptunt társítottam. A háromméteres, kétrészes üvegbot igazi Szent Grálnak számít a magyar horgászgyűjtők között, hiszen nem sok példány került elő az elmúlt években belőle. A nyolcvanas évek közepére datálható a gyártása. A korabeli stílusnak megfelelően kétgrammos úszóval szereltem fel és egy szem üveges kukoricával csalizva lendítettem a nád tövébe a kampót. Volt időnk beszélgetni, hiszen a késő délután legforróbb időszakában jártunk. A halak mozogtak, időnként még az úszókat is

megpiszkálták, sőt a túrások nyomai, a buborékok is jelentkeztek. Rikárd két HOKEV Universalal érkezett, az egyik szintén úszóval, a másik etetőkosárral felszerelve, természetesen „B” Speciálokkal. Beszélgetés közben az úszóm fel feküdt a víz tetejére. Utánacsévélttem egy kicsit és bevágtam. Marcos halacska szelte a vizet. Vajon mi éhezett meg a kukoricára? – kérdeztem magamban. Nem sokkal később egy ezüst nyíl cikázott a csónak előtt. Egy vegetáriánus balin volt az elkövető, vagy csak köret gyanánt éhezett meg a kukoricára a snecik mellé? Mindenesetre többször fogtam már balint kukoricával a Duna-ágon, de csak a nyár legmelegebb napjain. Igaz, aznap sem fáztunk.

A ragadozó ön visszaengedése után ismét csendesebb időszak következett. Tarkónkat friss vízzel hűtöttük, miközben kigúvadt szemmel figyeltük úszóinkat. Egyszeriben úgy tűnt, mintha az úszóm elindulna a nyílt víz felé. Először nem akartam hinni a szememnek, majd Rikárd rám kiáltott, hogy be kellene vágni. Azonnal feleszméltem, felcsévélttem némi zsinórt és bevágtam a távolodó úszónak. Mintha villám csapott volna belém. Azonnal megiramodott a hal, alig győztem zsinórt adagolni neki. Persze nem véletlenül ügyetlenkedtem, hiszen a „B” Speciál fékje középen található, ott kell kioldani és nem az orsó dobja forog, hanem a rotor. Szokni kellett ezt a megoldást. Mindenesetre a hálnak is szokatlan lehetett a helyzet, hiszen azonnal elvágatott 100 méternyi zsinórral, megállás nélkül a Sajó Elemér vízmű irányába. Nem törődött vele, hogy a bójákon túl már tilos a horgászat, ment rendületlenül. Nem volt idő teketóriázni, el kellett oldani a csónakot és utánamenni. Úgy csévélttem

fel a lehető leggyorsabban a zsinórt, mint Matula bácsi, „A szökevény óriás” című részben, amikor a zsinórszagató harcsa nyomába eredtek Tutajossal a csónakban. Persze egy bedőlő fába igyekezett a koma, éreztem is a zsinór súrlódását a boton keresztül. Mire utolértük, bent volt a fában. A zsinóron éreztem a rúgásokat, csak nem tudtam velük mit kezdeni. Hosszú percekig álltunk így. Aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve lazítottam a gyepőlön, hátha kijön magától a nyílt vízre. Csodák csodájára kijött és kezdődött újra a futás, de szerencsére a másik irányba. Elemi erővel húzta, vont, forgatta a csónakot és még mindig nem mutatkozott, de legalább már távol kerültünk az akadótól. A HOKEV Neptun remek akciójával folyamatosan követte a hal kitöréseit, a „B” Speciál egyedi fékrendszerét pedig a legelősebb helyzetben tesztelhettem. A felszerelést biztosnak éreztem. Ha a főzsinór, az előke és a horog nem adja meg magát, akkor nem lehet baj, hiszen érzésre jól ült a kampó a hal szájában. Bő félórányi kergetőzés után láttuk meg a nagy pikkelyes ponty árnyékát a víz alatt, de csak egy pillanatra, hiszen újra levetette magát a mélybe. Közben Rikárd irányban tartotta a csónakot és jó tanácsokkal látott el. „Nádba nem engedjük!” Nem engedtem én, de hát önálló akarata volt, és nem nagyon lehetett vele ellenkezni. Időközben a környék hínárcsomóit is összeszedtük, de még mindig nem akart feljönni levegőért a pikkelyes. A fásztás közben Matula bácsi szavai jutottak eszembe: „Megállíthatnám, de talán elszakítaná a zsinórt. Majd kifárad. Fene a dolgot, rajtam nem fogsz ki... micsoda motor van ebben!” A koma egy pillanatra sem fáradt, saját súlyába kapaszkodva úszott a mélyben. „Vadponty, elhiheti, hogy vadponty. Az csinál ilyen parádét.” Minden tagom sajgott, a csuklóm görcsölt. Persze nem csoda, hiszen már egy órája birkóztunk egymással. Eszembe jutott Az öreg halász és a tenger című Hemingway mesterműben Santiago és a kardhal története, de Steven Spielberg Cápa című filmje is, amiben két-három hordóval is alámerül a nagy fehér. Hasonló gondolataim voltak, valahányszor megláttam a felszínen az úszót, ami nem sokkal később ismét alámerült. Végül hetvenpercnyi megfeszített küzdelem után sikerült a felszín közelébe emelnem és Rikárd profi módon megszákolta az őshonos nyurgát. Mert az volt, igazi Duna-ági vadponty. Horgot még nem látott ez a víz alatti gőzmozdony, ami nagy amur módjára küzdött. A parton halóri hitelesítéssel mérték meg a ritka vendéget, ami végül 9 500 grammnak bizonyult. A chipelés után visszahelyeztem a vízbe a csodaszép, egészséges nyurgát. Remegő kézzel fogadtam a gratulációkat, szinte hallottam Matula hangját is: „No látja Gyula, így kell ezt!” Csendesen beszélgettünk még, majd hazafelé indultam. Elgondolkodva gurultam ki a „kincses szigetről”, miközben az alkonyatban megjelent a Jupiter, a Vénusz és a Merkúr a horizonton. Tökéletes nap volt, köszönöm Rózsa-sziget!

